

[Ove Jensen]

Det er der slet ikke tale om i dette forslag. Tværtimod foreslås det, at skattetrykket skal øges ved – for blot at nævne nogle enkelte eksempler fra forslaget – at der skal indføres en tillægsskat for de personer, der har en bruttoindkomst på over 180.000 kr., at standardfradraget for ejerboliger bortfalder, at de forskellige former for fradrag begrænses, herunder rentefradragsretten, som så forudses helt afskaffet over en årrække, hvis socialdemokratiet får sine ønsker opfyldt. Selskabsskatten skal forhøjes med 25 pct., hvilket vil være helt ødelæggende for den begyndende optimisme, der kan spores i nogle virksomheder.

Derfor har dette forslag intet som helst med en reform at gøre. Det er en traditionel fortsættelse af mange års socialdemokratisk politik: med forskellige krumspring at øge skattetrykket, og det er det modsatte, der er brug for.

En reform af skattesystemet kan kun gennemføres ved at foretage en væsentlig nedsettelse af skattetrykket for alle. Det vil være en forandring til det bedre af et bestående forhold. Fremskridtspartiet er det eneste parti, der har et skattereformforslag på programmet, der lever op til dette. Det går ud på at afvikle indkomstskatten over en årrække ved gradvis at forhøje den skattefrie bundgrænse, indtil indkomstskatten er helt afskaffet. Helt konkret ser fremskridtspartiets indkomstskatteafviklingsprogram således ud:

Med virkning fra den 1. januar 1985 forhøjes det skattefrie bundfradrag til 46.000 kr. Fra 1986 forhøjes den skattefrie bundgrænse til 60.000 kr. I 1987 bliver bundgrænsen 75.000 kr., i 1988 100.000 kr., i 1989 125.000 kr., og fra 1. januar 1990 bortfalder indkomstskatten fuldstændigt. Fra og med 1986 indføres en enhedsskat på 50 pct. dækkende al indkomstskat for personer. Det vil sige, at der i 1986 vil blive en indkomstskat på 10.000 af en skattepligtig indkomst på 80.000 kr.

Foreløbig står fremskridtspartiet ret alene med disse synspunkter, men i en folketings-samling, hvor det ser ud til, at arbejdet med en skattereform vil blive en af de tunge sager, er det interessant at konstatere, at samtidig med at alle partier minus fremskridtspartiet vil have skattetrykket forhøjet, har en af de førende økonomer i verden, den amerikanske professor og nobelprisvinder Milton

Friedman, udtalt, at så længe den danske befolkning fortsat accepterer, at staten bruger størstedelen af dens indkomst, så undrer det ikke, at Danmark og dansk økonomi ikke udvikler sig mere, end tilfældet er. »Sæt skatterne ned«, lød budskabet fra Milton Friedman.

Fremskridtspartiet er helt enig i denne udtalelse, og derfor afviser vi naturligvis dette forslag fra socialdemokratiet. Vi vil gerne være med til at lave en skattereform, men det skal ikke være efter de retningslinjer, socialdemokratiet her har skitseret.

Lenger (VS):

Det ville være underholdende, hvis hr. Ove Jensen senere i dag vil komme op og fortælle, hvilke lande eller hvilket land der faktisk har afprøvet Milton Friedmans teorier.

Det er efterhånden fjerde gang vi diskuterer dette socialdemokratiske beslutningsforslag, men det skal ikke afholde os fra at tage det helt alvorligt, for selv om det ikke er så vidtgående som den skattepolitik, VS står for, peger det stort set i den rigtige retning, og det adskiller sig bl.a. fordelingsmæssigt klart fra de tanker, regeringen gav udtryk for i maj måned.

Ingen vil formentlig bestride, at vores skattesystem er trukket skævt inden for de seneste år, og det skyldes tre store dødvægte.

For det første er der den overhåndtagende brug af fradrag, som især de bedrestillede kan udnytte, og som nu reducerer bruttoindkomsterne med 22 pct., før de bliver til skattepligtige indkomster, mod bare 16 pct. for få år siden. Det reducerer naturligvis også skattegrundlaget, og det giver problemer for statens finanser. Problemstillingen kan også udtrykkes på den måde, at i perioden fra 1977 til 1981 steg fradragene med 115 pct., mens bruttoindkomsterne kun steg med 60 pct.

Den anden dødvægt er forskydningen mellem proportionale skatter og progressive skatter. Hvor den statslige indkomstskat i 1973 var 18,3 pct. af den skattepligtige indkomst, var den i 1982 kun 13,7 pct. I samme periode steg den kommunale og amtskommunale indkomstskat fra 15,7 til 18,5 pct., og de proportionale sociale bidrag, der opkræves sammen med statsskatten, er jo også stigende, især inden for det seneste år.